

Előfizetési ár:

Egész évre 6 frt.
Félévre 3 "
Negyedévre 1 frt.
Községeknek és néptanítóknak egész évre 4 frt.

Bérmentlen levelek csak ismert kezektől fogadtnak el.
Kéziratok nem adtnak vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

A nyilt-térben minden garmond sor díja 20 kr.

ZEMPLÉN.

Hetilap, főtekintettel e megye szellemi és anyagi érdekeire.

Hirdetési díj:

Minden egyes szó után
100 szóig 2 kr.
Azonfelül 50 " 1 1/2 "
" 50 " 1 "

Kiemelt, díszbetűk s körzettel ellátott hirdetésekért termérték szerint, minden centimeter után 3 kr. számítatik.

Hirdetések a „Zemplén” nyomdájában vétetnek föl, s vidékről is oda intézendők.

Plato és a francia spiritualismus.*)

A bölcsészet és aesthetika egymáshoz való viszonyának megállapítására czélzó mozgalmak egyidejűleg azon féltékeny tevékenységgel, melynek nyomása alatt minden bölcsészeti rendszer sietett egységes egészébe illeszteni az aesthetika eddig szétfolyó alapigazságait.

Ezen megállapítások módszere vagy a bölcsészet fogalmából indult ki s következményesen megvilágított: hogyan és mennyiben veszi fel a bölcsészet tudományos egészébe az aesthetikát: vagy a széptan fogalmából történt az első lépés s benső szervezetének elemzése után egy annak megfelelő hely jelöltetett részére a bölcsészetben.

Ott is, itt is hozzádomult az aesthetika a rendszerekhez. Baumgarten gyermekére még bölcsőjében rányomta bélyegét az egykoru bölcsészet. A subjectivismus már nem állapodik meg Baumgarten „érzékileg megismerhető tökéletességénél”, de a lélektan szövetségében, a szép által előidézett hatások titkos képződményeiből általános törvényeket igyekszik levonni az elméletnek, s műbiráknak egyaránt. Találón jegyzi meg Hanslick, hogy az aesthetika, mint „érzelem leánya” került ki az új keresztiszből. Hozzá tehetjük, hogy lassankint úgy elszaporodtak testvérei, amint szaporodtak a subjectiv idealismus elágazásai. Az objectiv idealismus identitása az aesthetikai elméletek rendszeressége körül meglepő sikereket ér el. A véges és végtelennek, eszme és valónak egy fensőbb elvbé való szűrődése a szép legválságosb metaphysikai esélyeinek oly szerencsés háttért adott, hogy a Schelling „Eginai márványában” elvetett magocska az ötvenes évek végeig nagy, terebélyes fává nőtte ki magát, mely ápolóinak sok dicsőséget, de sok izgalmat is termelt.

Herbart sem marad hűtlen módszeréhez. Mechanikája felüti fejét a szép birodalmában is. Aristoteles mimesisbe vetvén számtani szigorának horgonyát, eltekint a szép lélektani származásától s csak annak tárgyát, a tetszést vagy visszatetszést okozó viszonyokat nyomozza.

A positivismus nem jutott ugyan még oda, hova egyik vérmes pártfogója tévedt, ki a szépnek nevezett természetes tünemények hatásának tanát a művészet bölcsészetével együtt az ember természetrajzába sorozza; mindazonáltal makacs induktioi alig lesznek kedvezők a szép eszmei részének.

A bölcsészeti rendszerek és aesthetikai közötti ezen szervi összefüggés kijelölése, mely például az utolsó száz évi német bölcsészeti rendszereknél éles körvonalaiak folytán sok könnyűséggel eszközölhető, a francia spiritualismusban szándékolt hasonczélú tájékozásnál nagyon is nehézé válik. Boileau az akadémiai szabályok szigorával nem volt képes azt a jótékony visszahatást kelteni hazájában, mely később Németországban oly gyümölcsözővé vált. P. André és Cousin között majdnem egy század esik, mely — mint Cherbuliez mondja egy Lessing feletti szép tanulmányában — „nem volt alkalmas nyugalmas szemlélődésekre”; harcziás bölcsészetéből sem az aesthetikai elméletek módszere, sem rendszere nem huzott hasznót. Horác derék francia fordítója Bateaux Károly az egész aesthetikát a természet utánzásá-

nak elvére vezeti vissza. Egy értelemben halad vele Du Bois is. Condillac egy szót sem hagyott a szépről. Diderot sok lelkesedéssel s nem egyszer szakértelemmel csüggött a művészet szépségén, de idevágó iratai nem mentek ellenmondásoktól. Különben is „a szép” és „természetes identitása nem sokat lendíthetett a szép elméletén. Voltaire a Dictionnaire philosophique-ban egy fejezetet szentel a szépnak, melynek egész metaphysikáját egy csodálatos kis öletbe szűrte: „Kérdezd a guineai négert... Szerinte szép a fekete, olajos bőr, ürege szem és lapos orr. Kérdezd az ördögöt s megmondja, hogy legszebb a két szarv, négy köröm és egy fark; kérdezd a bölcsészeket s — galimatiasokban felelnek neked.”

Amily szegény a spiritualismus francia öröksége, éppen oly hálásak érintkezési pontjai Plato dialogusaival.

A spiritualismus, mely első vonalban az igaz, szép és jó eszméit igyekezett methapsikai alapon szentesíteni, nem tehette magát tul Plato ideain. Kikellert mutatnia tudományos összefüggését azokkal szaz erély, melylyel Cousin Plato ideainak s Istenhez való viszonyuknak fejtegetését megkezdte, nagyon első rangu oka volt Plato további alapos s elterjedt tanulmányozásának egy országban, hol őt eddig, Remusat tanúsága szerint, inkább csudálni mint olvasni szerették. Sőt nem maradt befolyás nélkül azon mozgalmakra sem, melyek iratainak hitelessége szempontjából meg-megindultak.

Cousin jól érezte, mennyire függ a spiritualismus sorsa Plato alkalmas megvilágításától s ha elgondoljuk, hogy ideai felől mily ellentétes felfogásokkal találkozunk, lehetetlen Cousin tapintatának elismeréssel nem adóznunk. Egy bölcslet kelle aesthetikája apjává tennie, ki számüzte a költöket; egy istenbe kelle helyeznie a szép utolsó okát, kit Plato ethikai buzgalmában, a többi ideák rovására egynek vesz a jósággal s személyes létezése felől csupán sejtelmeket juttat értelmezőinek; végül a számtalan, egymáshoz viszonyuk s létezési módjukban soha meg nem világított ideák gyenge metaphysikáját egy rendezett értelmi világgá kellett kiszélesítenie, melyben mindenikük önállósága, de egyuttal a jó szép és igaz fogalmi előségéhez való alkalmazkodásuk is következetesen tételessék szemlélhetővé.

Plato ideai — mond Cousin — nem a szó közönséges értelmében vett lények, kik nem léteznek sem szellemünkben, sem a természetben, sem Istenben s kik önmaguk által vannak! Nem! Plato ideai ugyanazon időben principiumai az érzéki dolgoknak, melyek bennünk törvényeiket bírják; principiumai az emberi megismerésnek, mely tőlük kapja világát, szabályát, célját s lényeges tulajdonságai magának Istennek.

E meghatározásból, melyet a spiritualismus további fejlődésében sokszor felhasznál, megértjük, hogy az ideak nem képeznek egy Istentől izolált világot, de ő benne külön-külön léttel képezik isteni egységének lényeges alkatrészeit; megértjük, hogy Plato istene nem az eleáták holt állaga, de egy élő Isten, a világ és igazság atyja a szellemek világossága, ki bir fenséges s szent értelemmel s az ideakkal egy valóságos Isten.

Cousin a maga értelmezéséhez oly meggyőző közelségbe hozza az „Isten városá”-nak s a

„Summa totius theologiae”-nek két idézetét, hogy a mysticismus, mely Platonál Isten személyességének bölcsészeti nyomait láthatlanokká teszi s sokszor kétséget támaszt Plato Istenben való hitének értéke iránt: egészen helyet ad Cousin keresztény resultatumainak.

Plato monotheismusa sokkal bensőbb vonatkozásokban áll a spiritualismus istentanához s így aesthetikájához is, hogysem hallgatással mellőznök egyistensége egyik legérdekeseb nyilvánulását Phödoban.

(Vége köv.)

Levelezés.

Sárospatak, 1878. június 1.

Szomorú napra virradt folyó hó 14-én városunk és különösen annak „Hustácz” nevű része déli 11 óra tájban, mikor a nap legjavában sütött s mikor a nép napi teendői körül kinn a mezőkön izzadott: tűz ütött ki egy kis szalmás házban s a „veres kakas” sorban jelentkezett 18 épületen egymásután.

A nagy rémületben csak későn vették észre, hogy a görög katolikusok templomának fedele s aztán csinos tornya is tüzet fogott. Mindenki a széphanu harangok megmentésére gondolt, de már oda közeledni sem lehetett. Az isten megőrizte. Leszakadoztak sorban azok s csupán egyiknek szélen esett egy kis csorba, különben épen maradtak. Hanem a fedél a templomon és parochián hamuvá lett; úgy, hogy a pünkösdi ünnepét sem lehet a megrepedezett bolthajtás alatt ünnepelni.

A tűz napjának délutánján nagy és sebes eső zuhogott alá, mely folyton folyva más napon is, a még be nem égett stukátorokat mind tönkre tette.

Sok szegény ember maradt minden nélkül, kinn az isten szabad ege alatt. Más nap éhes emberek és gyermekek is ödöngtek a romok közt és az utcákon. Jóságú polgárok pénzzel, épület anyaggal s mással is a mivel lehet segítgetnek a szerencsétleneken; de valami tetemesebb támogatásra (talán közadakozás útján) lenne itt szükség.

Nagyon szép volt az ujhelyi derék tüzoltóktól, hogy a vész helyén a délutáni órákban korán megjelentek s értelmes és erélyes eljárások által a veszély nagyságát mérsékelték és tovább terjedését végkép meggátolták. Előkelő városi polgárok elmenetelök előtt meg is vendégelték az emberséges tüzoltókat.

Minden roszban van egy kis jó. Ebből a szomorú esetből is alkalmasint lesz annyi előny, hogy Patakon is megalakul már az önkéntes tüzoltó-egylet. Nincs is talán az országnak egy ilyen szerű városkája sem annyira hátul e tekintetben mint Patak; pedig jó alkalom egy derék tüzoltó-egylet alakítására csak itt van ám. A polgárság, az intelligentia, az eleven ifjuság ha erejét, kedvét és önkéntes elzántságát össze tenné: bizony ebből olyan eredmény kerülné ki, a melyikben a jóknak öröme a városnak meg nagy haszna lenne. Hallottunk is már olyast, hogy Bogyay Zs. megindította e tekintetben a mozgalmat. Koronázza siker becsületos igyekezetét!

A város szükmarkoskodása senkit ne riasszon vissza a társulatba való belépéstől. Másutt is úgy volt és itt is úgy lesz, hogy eleinte fentartjuk magunkat a magunk erejéből, (szini előadást, hangversenyt, bált s több efféle rendezünk) azután pedig önként keresnek fel bennünket segítségökkel és pártfogásokkal. Egy rendszeres tüzoltás most is számos ezret érő vagyont mentett volna meg az elvesztéstől és ezen felül sok embert az elkeseredett kétségbeeséstől. Tenni kell itt minél előbb társadalmi uton még pedig hamarosan.

*) Dr. Ruzsicska Kálmán tudori értékezéséből, mely Lóvy A. könyvkereskedésében 1 frtért kapható.

Az itt említett levélre Csizitól következik egy, melyből megtudjuk, hogy nála volt Besseney György 1794-ben, amidőn M. B. Kassán járt művei kinyomatása érdekében.

Hazajövén, az eddigieknél sokkal hosszabb levélben köszöni meg M. B. gr. Gvadányinak azon leereszkedését, melylyel őt barátságára méltatá. Kéri a nemes grófot, hogy tartsa meg kegyeiben ezután is, bár ezért reá most is sokan irigykednek. E levélben sok mindent elmond, többek közt a nőnevelés hiányos voltát is fölemlíti, s azt jegyzi meg, hogy a leányokat csak külső cziczomára, s nem a szívemességre is tanítják. Innen van, hogy nekik csak a tükör, divat és bál tetszik. Elmondja, hogy ő sem részesült kívánt nevelésben, magától tanult és kezdett verselgetni 17 éves korában, midőn már férjnél volt. Szerencsétlen házasságának szenvedései kényszeríték arra azon 14 év alatt, melyben durva férjével élt. A házasságot ránézve meguntak, örömtelennek mondja. S hogy nem szenvedje ezt, onnan következtethető; mert mindig örömmel említi, hogy férjétől elválhatott. Gondolkozása e levélben is nemes lelket árul el; mert, míg kárhoztatja azoknak divatos fényűzését, kik ezáltal családokat tönkretesznek, megengedi azt azoknál, kiknél sérelem nélkül telik. — Mindazáltal ezt tartja: „nincs nemesb látvány egy nagyuri magyarosan öltözött dámanál.“ Gunyosan képhasu szegény majmocskáknak nevezi azokat, kik körük kívánta divatnál nagyobbát üznek. Jól van biz ez, neveléses a fészkelés ma is, mint akkor volt; ki mondja meg, meddig lesz az? ha a divatnak nincs esze, s így nem gondolkozhatik!

Az 1794-ik év április havának 14-én kelt levél M. B. tollából foly s válasz kíván lenni „A világ ismeretéről irt versekre“ Csizíhez. Hosszasan írván említi, hogy 9 ház gyult ki szomszédságában épen akkor, midőn választ írt; megjed, maga is csaknem veszélybe jött, midőn fészket is lángba borulni látja; mind őt, mind házat megmenték. A világ ismeretére vonatkozólag sok tanácsot ad s azt ajánlja, hogy szeressük a világot Istenért.

Ezen és hasonló tanácsok költőietlen elmondása után, neki czimezve gr. Gvadányinak egy újabb levelével találkozunk. Megtudjuk ebből az öreg vitéz kedvteléseit. Szereti a virágokat, bárányokat és barátait látogatásait. Néha oly vidámmá lesz ezek társaságában, hogy hegedűjét is előkapja s amugy magyarosan mulattatja borozó kedves vendégeit. M. B.-nak is jó kedvet ajánl, amidőn kéri, hogy írjon neki;

„Mert a mint madarász madarat fog lépén,
Szívemet mefogád te is azonképen.“

E vidámságot lehellő sorokra következik költői rajza B.-nak Csizitól. Jeles költőnek mondja, mint máshol is már; a kilencz mázsa nála vett szállást S.-a.-Ujhely városában, mondja, mióta őket Görögországból a törökök elűzték. Kár azonban, hogy szegénysége miatt nem mindig társaloghat velök a költő, jó volna rajta segíteni.

Szives jóakarata azzal rója le M. B., hogy közsvényes bajainak türelemre serkenti; míg gr. Gvadányinak híven leírja, miben gyönyörködik, mint gazdasszony. Ő is szereti a házi állatokat, virágokat stb. Barátnéival ő is összejön s el-elmulat, ha ezt nem teszi: fon, köt vagy varrogat, s olykor kikönyökölve ablakán, szija a virágok édes illatát. Szeretetre méltó egyéniséget ismerjük már gr. Gvadányinak, még inkább megkedveljük őt azon levele után, melyet 1794. május 16-án irt M. Borbálának. Ebben nemes gondolkodását a rang- és származásáról avval a nyíltsággal fejezi ki, milyen csak azoknak tulajdona, kik az esetlegességek között szüleiktől jeles elmét is öröklöttek.

Teljesen elítéli azokat, kik grófi vagy más czimeikkel erkölcsi, vagy szellemi fönség nélkül kérkedni nem áttalanak:

„Jól tudom, hogy tudod, Isten a világra,
Midőn teremtetted, nem szánta grófságra,
Csak maga képére az embert alkotta.“

Miután hosszasan elmondja, mint keletkezett a társadalom, s benne a különféle czimek, a francziákról így szól:

„Ezek kaptak ilyen fényes tündérségen,
Nem való, hamu csak, festett erősségen.“

Több idevágó sort idézhetnénk e józan levélből, de még csak a következőt szójuk be:

„Akár herceg, vagy gróf, ha nincs tudománya,
Mit használ öneki külső ragyogványa. —
A külső titulus senkit nem ékesít,
Hanem mindenképen jó erkölcs nemesít.
Már ha ki, mint herceg vagy gróf úgy született,
Gondolja meg: ő is csak oly ember, mint más,
Nem különös, hanem porból lett alkotás,
Kitkit tartson azért felebarátjának.“

Elég megmagyarázzák ezek grótunk nemes gondolkodását, s azon nyájas szívességét, melylyel M. Borbált sarkalja a versírásra akkor, midőn szeretetteljesen inti, hogy ne sokat adjon grófságára, hanem tekintse lelkét, s tovább is levelezzen vele; mert ő igaz barátja az alacsony származásu de nemeslelkű költőnek.

Sok egyebet megtudhatunk még e levélből, de csak azt jegyezzük meg, hogy gr. Gvadányi kedves neje olyan magyar urnó, a minőknek kívánja költőnk a honi hölgyeket. Nem szereti, így szól grófunk, feleségem az arczmázolást, fején tornyos bóbítát, verébijesztőket sem visel. Eszterházy Annáról meg azt jegyzi meg, hogy ékesen verselt.

(Folyt. köv.)

Öskeletalü temetési hagyományok.

(Művelődéstörténelmi tanulmány.)

Dongó Gy. Géza, tanártól.

VI.

(Folyt. köv.)

Végre befejezésül, emlékezzünk meg azokról a dolgokról is, amelyek az őskeresztény temetkezési ténykedéseire voltak befolyással, vagy azokkal összeköttetésben állottak.

Azt várhatná tőlem a szives olvasó, hogy következetesen eddigi közleményeimben követett rendszeremhez, szólan fogok minden más előtt a keresztény vallás halhatatlansági tanának eszméiről. Hogy pl. felfogom emlegetni a mennyországot, a boldogok hazáját úgy, mint az elysium, Valhalla vagy bármelyik más tulvilági pogány-eszménykép hasonmását, vagy theologiai kifejezéssel élve: a tulvilági pogány meggyőződésnek apokatastasis folytán történt (Krisztus által eszközölt) megdicsőíttetését... vagy, hogy hasonló uton és módon fogom mutogatni, miképpen változott el, illetőleg adódott át pl. a görög tartarus, vagy a germán „öskatlan“ (= Nastrand) a keresztény hínézetek világban pokollá... Nem, én ezt nem teszem. Nem teszem pedig először azon okból, mert akkor át kellene vizsgálnom, tanulmányoznom az ősnépek összes idevonatkozó hagyományait — ami pedig ily szűkebb keretbe szorított tanulmánynak nem lehet czélja; de meg azért is elállok, el kell állnom, a fáradságos munkától, mert úgy vagyok meggyőződve, hogy ezáltal igen messzire eltérnék azon főiránytól, melyet értekezésem homlokára irtam, s talán itt-ott az egyéni vélekedés könnyen oly botlásokra vezetne, melyek mintegy akaratlanul sértenék a theologiai igazságot: s így az ártatlan botlások könnyen érzékeny botlásokat vonhatnának maguk után.

Éppen ezért tehát csak annyit mondok, hogy az őskeresztényi halhatatlansági dogmák tüzetesen megvilágították a pogánykorszakok többé-kevésbé homályos sejtelmét; iparkodtak megtisztítani azokat az emberi halfelfogás, vagy hiu képzelgés rájok tapadt szennyeitől; a sár és arany keverékből szorgosan kiválogatni a becsést az igazi gyöngyértékűt; felébrésztetni a veszedelmes szédelgésekbe merült társadalom gyermekében az igazi tükélyesülést már-már elhamvadó utolsó szikráját a keresztény testvériség szeretetének tüzeinél — ez és ehhez hasonló volt a keresztény halhatatlansági dogmák éltető szelleme, nyíltan bevallott és világra szóló diadalal megdicsőített czélja. És ez általános diadal sikerében nem kevés része volt a temetkezésnek. Julián, az aposztata is nyíltan bevallja ezt, midőn pogány barátjához írott levelében a kereszténység általános diadalát e három szellemi közvetítéshez: jó erkölcs, az idegenek iránti ildom, temetkezési mód — köti, s ezeket netalán hasonló pogány célzatoikkal szemben szintén mulhatatlanul szükséges eszközöknek vallja.

A temető, a sir a kereszténynek nemcsak szomorúság és keservre adott okot, hanem szent és üdvös intelmül is szolgált. E csodálatos változáson a pogány világ gondolkodásához képest nincs mit kétségbevonni. Ugyanis a gyönyörű gyászbeszéd, (nem is említve azt a nagyon figyelemre méltó állapotot, mely szerint nálunk a vallás egész belserveszete nem volt az egyesek által feltve rejtegetett szellem-kincs), melyek a halott felett mondattak, nemcsak az ékesszólás páratlan remekei, hanem a keresztény életmód gyakorlati filozofijának üde forrásai is. „Mik vagyunk mi?“ kérdezi Naz. Gergely egyik gyászbeszédében „állhatatlan álom, ábrándkép, mely meg nem fogható, egy átmenő madár repte, hajócska, mely a tengeren nyom nélkül fut tova, por, gőz, reggeli harmat, ma kinyílt, holnap már elhervadt virág“... s azután, hogy vázolta a bizonytalanságokat és reményeket, melyek bölcsönkbe lopódva sirunkig kísérnek: midőn már megmutogatta, hogy az életnek sem gyönyörűi sem szenvedései nem tartósak, így folytatja: „A halál és élet, bármennyire ellenkezőknek látszanak, közösségben állanak egymással. Az egyik a másik helyét foglalja el. A homályt felváltja az igazság“... s legvégül egy szenthez illő kételykedéssel így fejezi ki meggyőződészerű sejtelmét: „... nem tudom, ha a remény, mely megszabadít bennünket a jelen bajaitól, hogy örök életre vezéreljen, helyesen nevezetik-e halálnak?... igazi halál egyedül csak egy van s ez a bűn!“

Ime! ily elmélkedő, ily eszményi költészette táplálkozott a sz. szónok fényes képzelmi ékesszólása, melyről egészen tiszta és teljes átnézetet nem a parányi idézet, hanem munkálatainak tüzetes áttanulmányozása foghatna csak nyújtani. De én úgy hiszem, hogy a parányi mutatvány is sokat ér ott, hol az egész mérő szinarany s Gergely munkái az emberi szellem gyémánt-fényű kincsei. Igen, a parányi illusztráció is elég volt arra, hogy belé láthassunk az őskeresztény életmód filozofijának optikájába, s kiolvashassuk abból azt, ami a legragyogóbb fényességgel tündökölt ott, azt az elvet, mely a nyilvános élet sarkpontját képezte vala: „ugy élj, hogy örökké élj!“ azaz bűn által meg ne halj!
(Vége köv.)

Hirdetmény.

A s.-a.-ujhelyi kir. törvényszék mint hagyatéki bíróság részéről közhírré tétetik: hogy a néhai Nyeviczkey Pál hagyatékához tartozó ingatlan birtokoknak, és pedig:

1. a kis-kövesdi 36. sz. telekjegyzőkönyvben foglalt 72. 73. h. r. számú behelynek s azon épült 43. össz. számú lakháznak, és a 86. h. r. sz. behelynek, 200 frt. becsértékben,

2. ugyanazon helység 36. sz. telekjegyzőkönyvében lévő 107. és 108. h. r. sz. behelynek és kertnek, s a behelyen épült 29. ö. i. számú háznak s minden mellék épületeknek 1600 frt becsértékben,

3. ugyanazon helység 32. sz. tjkvben foglalt 64. 65. h. r. sz. a. bevezetett korcsma házból és behelyből, illetőleg királyi kisebb haszonvételekből néhai Nyeviczkey Pált és utána örököseit illető arány résznek 128 frt becsértékben,

4. a kis kövesdi 46. számú tjkvben 95. és 96. h. r. számok alatt foglalt zsellér behelynek s kertnek (melyen a felül építmény Vaszily Andrást illeti) 60 frt becsértékben,

5. a kis-kövesdi telekkönyvbe fel nem vett, de tényleg meglévő és Sallay Pál s Rosenberg Mózes szomszédságában fekvő pusztá behelynek, 200 frt becsértékben,

6. a nagy-kövesdi 226. sz. tjkvben 913. és 914. h. r. számok alatt foglalt, az előtt szőlőnek használt jelenleg paszuly földnek (mely 90 frt dézma váltásági összeggel van terhelve) és alsó telki szántóföldnek együtt 60 frt becsértékben,

7. a s.-pataki 2300. sz. tjkvben 6331. és 6332. h. r. számok alatti behelynek s felülepítményeinek az ezen behely után a közbirtokossági közös javak és jogokból eső jutalékkal $\frac{5}{6}$ -ad rész aránytelki mennyiségben s ez után eső királyi kisebb haszonvételekkel és fajzasi haszonvételekkel együtt 882 frt becsértékben,

8. ugyanazon város 2401. számú tjkvben 7627, 7628, 8974 és 8975. h. r. számok alatt beiktatott postfundualis rétekeknek, 233 frt becsértékben,

9. a s.-a.-ujhelyi 750. sz. tjkvben 1847. és 1848. h. r. számok alatt lévő behely és kertnek s azon fekvő épületeknek 2000 frt becsértékben, végre

10. ugyanazon tjkvben lévő $\frac{649}{44}$ h. r. sz. alatti pinczének, 400 frt becsértékben birói nyilvános árverésen minden pontbeli birtokrészeknek külön külön leendő eladására határidőkül, még pedig:

I. a fentebb 1. 2. 3. 4. 5. és 6. pontok alatt jelzett ingatlanoknak eladására az 1878. évi aug. hó 22-ik napja délelőtti 9 órája mint első, s azon évi szeptemberhó 23-ik napja d. e. 9 órája mint második határidőül mindenkor a helyszínére kis-kövesd helységébe,

II. a fentebb 7. és 8. pontok alatt jelzett ingatlanoknak eladására az 1878. évi augusztushó 23-ik napja d. d. 10 órája mint első- és azon évi szeptemberhó 24-ik napja d. e. 10 órája mint második határidőül mindég a helyszínére S.-N.-Patak város házánál, végre

III. a fentebb 9. és 10. pontjai alatt megnevezett ingatlanoknak eladására az 1878. évi aug. hó 26-ik napja d. e. 9 órája mint első és azon évi szeptemberhó 25-ik napja d. e. 9 órája szintugy a helyszínére S.-a.-Ujhely városházánál kitzetetik.

Mely árverési határidőkön megjelenés végett a venni szándékozók azzal hivatnak meg; hogy a fent jelzett birtokok az árverési első határidőkben csak a fent kített becsárakon felül, a második határidőkben becs árakon alól is elfognak adatni, s hogy bánatpénzül a becsárak 10 %-tolija teendő le, s hogy a többi árverési feltételek a végrehajtásra kiküldött Major István kir. törvényszéki bírónál megtekinthetők.

Kelt a s.-a.-ujhelyi kir. törvényszéknek 1878. évi június 6-án tartott üléséből.

Br. Fillenbaum,
kir. törvényszéki elnök.

Biringer,
kir. tvszéki jegyző.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

BORÚTH ELEMER.

